RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 126.827 van 6 januari 2004
in de zaak A. 108.088/XIV-5813.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. STAS,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Tervuursevest 54 bus 4

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Indische nationaliteit, op 17 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 juni 2001;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 2 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. JACOBS, die loco advocaat K. STAS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste maal België binnenkomt op 29 oktober 1990 en zich vluchteling verklaart op 21 november 1990, dat op 21 maart 1991 de Minister van Binnenlandse Zaken beslist tot de ontvankelijkheid van de asielaanvraag, dat op 24 november 1992 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en dat op 25 januari 1993 de vaste beroepscommissie voor de vluchtelingen deze beslissing bevestigt; dat de verzoekende partij een tweede maal België binnenkomt op 5 april 2001 en zich een tweede maal vluchteling verklaart op 10 mei 2001, dat op 16 mei 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en dat op 21 juni 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

> "Betrokkene werd verhoord op 8 juni 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Hindi machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Stas.
>
> Betrokkene, die beweert de Indische nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Bombay. Hij zou tot het islamitisch geloof behoren en zou omwille van dit geloof heel wat problemen hebben ondervonden. Dit is betrokkenes tweede asielaanvraag. Hij vroeg een eerste maal asiel aan op 21 november 1990. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op 21 maart 1991 betrokkenes asielaanvraag ontvankelijk. Op 24 november 1992 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van erkenning die door de Vaste Beroepscommissie werd bevestigd op 25 januari 1993. In 1990 zou betrokkene geld hebben gegeven aan een comité ter bescherming van de Ayodia moskee. 'Shiv Sena'-leden zouden hem hebben gezegd geen geld meer te geven ('Shiv Sena' is een extremistische hindoegroepering). Er zou een gevecht tussen betrokkene en die leden zijn ontstaan. Vier dagen later zou Ram Nayer, één van die 'Shiv Sena'-leden, zijn vermoord. De politie zou betrokkene hebben ondervraagd en uiteindelijk hebben laten gaan toen bleek dat zijn lichaamsbouw niet overeenstemde met de beschrijving door een getuige. e broer van Ram Nayer, zou betrokkene echter hebben bedreigd en zou hem de moordenaar van zijn broer hebben genoemd. Betrokkene zou daarop zijn huis hebben verlaten, een visum hebben aangevraagd en zou uiteindelijk naar België zijn gekomen waar hij asiel aanvroeg. In 1995 zou hij na een beslissing tot weigering van erkenning zijn teruggekeerd naar Indië. Bij zijn aankomst in Indië zou hij een export- en importbedrijf "Afshin International' hebben opgezet. Tussen 1995 en 1999 zou hij geen problemen hebben gekend. In mei 1999 zou hij 'Shiv Sena' echter te weten zijn gekomen dat betrokkene terug in India was. Vier à vijf mannen ('Shiv Sena'-leden), waaronder Ashween Nayer, zouden betrokkene thuis hebben opgezocht en zouden geweld hebben gebruikt. Betrokkene zou zijn geslagen en zou zijn beschuldigd van de moord op Ram Nayer. De mannen zouden ook geld hebben geëist van betrokkene, die enkele dagen later 10000 roepies zou hebben betaald. Betrokkene zou naar de politie zijn gegaan die echter niets wilde doen omdat er geen bewijzen waren. Daarna zouden de mannen om de twee weken/maanden bij betrokkene zijn

langsgekomen en hem hebben afgeperst. (Betrokkene zou hen in totaal 800000 roepies hebben betaald.) In februari 2000 zou betrokkene een depressie hebben gehad en zou hij één week in het 'Suchak'-ziekenhuis in Bombay zijn opgenomen. In januari/februari 2001 zouden die mannen 500000 roepies hebben geëist. Betrokkene zou er echter slechts 200000 hebben kunnen betalen. Hij zou daarop zijn huis hebben verlaten en zou bij zijn oom Abdul Malik zijn ingetrokken. Hij zou er hebben verbleven tot aan zijn vertrek. Zijn vrouw en zoon zouden in tussentijd naar een nieuw appartement zijn verhuisd. Ook daar zouden ze bezoek hebben gekregen van 'Shiv Sena'-leden die op zoek waren naar betrokkene. Betrokkene verklaart op 3 april 2001 India te hebben verlaten om via Moskou op 5 april 2001 in België aan te komen. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legt betrokkene volgende documenten neer: internationaal Indisch paspoort betrokkene + echtgenote, vliegtuigticketten bedrijfsdocumenten 'Afshin International'.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uit betrokkenes relaas niet kan worden afgeleid dat hij door de autoriteiten van zijn land ooit zou zijn geviseerd met het oog op persoonlijke vervolging. Betrokkene is nooit officieel beschuldigd of gearresteerd geworden. Er hangt hem ook geen rechtszaak boven het hoofd. Betrokkene verklaart daarenboven het land verlaten te hebben met zijn eigen paspoort, wat geenszins wijst op een intentie van de Indische autoriteiten tot vervolging. Daarenboven zijn betrokkenes problemen - afpersing en bedreigingen door Ashween Nayer (broer van de vermoorde Ram Nayer) en enkele 'Shiv Sena'-leden - louter van lokale en gemeenrechtelijke aard. Hij heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten van zijn land om zich te beschermen tegen de leden van Shiv Sena. Hij beweert weliswaar dat de politie weigerde om zijn belagers te vervolgen maar geeft anderzijds toe dat dit te wijten was aan het feit dat er tegen hen nog geen concrete bewijzen waren.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2. Overwegende, wat de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring betreft, dat de bestreden beslissing blijkens de gegevens van het administratief dossier aan de verzoekende partij werd betekend met een ter post aangetekend schrijven van donderdag 21 juni 2001, dat wordt geacht aan de verzoekende partij te zijn aangeboden op vrijdag 22 juni 2001; dat het verzoekschrift tot nietigverklaring ter post is afgegeven op dinsdag 17 juli 2001; dat de vordering, in tegenstelling tot wat de tweede verwerende partij aanvoert in de memorie van antwoord, ontvankelijk ratione temporis is nu de termijn van dertig dagen als bepaald in het koninklijk besluit van 9 juli 2000 nog niet is overschreden;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Machtsoverschrijding of niet naleving van substantiële vormen of vormen of straffe van nietigheid voorgeschreven doordat de motivering van de beslissing in algemene bewoordingen is opgesteld en de feiten aldus opgenomen in de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, onjuist werden beoordeeld.

Aangezien vooreerst de commissaris-generaal opmerkt dat uit het relaas van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij door de autoriteiten van zijn land ooit zou zijn geviseerd met het oog op persoonlijke vervolging. Hij zou nooit officieel zijn beschuldigd of gearresteerd. Er hangt hem ook geen rechtszaak boven het hoofd.

Dat verzoeker dit ook nooit heeft beweerd.

Dat verzoeker uitdrukkelijk heeft bevestigd dat hij op zich niet vervolgd wordt door de Indische overheid rechtstreeks, maar dat de vervolging onrechtstreeks is, daar de politie die de orde dient te handhaven, de feiten van agressie, afpersingen en geweldplegingen lastens de persoon van verzoeker oogluikend toelaat, weigert processen-verbaal op te stellen en een onderzoek in te stellen omdat zij van dezelfde politieke strekking zijn als de afpersers zelf.

Dat de persoonlijke vervolging van verzoeker door de overheid dus onrechtstreeks gebeurt daar zij weigert op te treden tegen de geweldplegers van verzoeker en dit omwille van politieke redenen, nl. het behoren tot een bepaalde geloofsgemeenschap of niet.

Dat derhalve in strijd met de motieven van de commissaris-generaal, verzoeker herhaaldelijk beroep heeft gedaan op de autoriteiten van zijn land om zich te beschermen tegen de leden van Shiv Sena, en hij dat precies aankaart daar deze niet wensen op te treden aangezien zij behoren tot dezelfde politieke strekking als de leden van Shiv Sena.

Dat derhalve de commissaris-generaal uit de verklaringen van verzoeker niet de juiste feiten aanhaalt dewelke precies relevant zijn om het statuut van politiek vluchteling te beoordelen.

Dat precies de relevante feiten ongemoeid worden gelaten.

Dat de ingeroepen motieven dan ook niet als geldige motieven kunnen worden beschouwd om de maatregel tegen verzoeker te nemen.";

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

"Eerste middel: Schending van de motiveringsplicht 'doordat de motivering van de beslissing in algemene bewoordingen is opgesteld' en 'de feiten onjuist werden beoordeeld'.

Verzoekers antwoorden op de vaststelling door de commissaris-generaal, dat eerste verzoeker niet door de autoriteiten van zijn land werd geviseerd, persoonlijk vervolgd, beschuldigd of gearresteerd, dat verzoeker dat ook nooit heeft beweerd. Verweerder ziet hier nogmaals de bevestiging in dat verzoekers problemen uitgingen van privé-personen en de feiten dus wel juist werden beoordeeld.

De motivering van de beslissing is geenszins louter algemeen gezien, zelfs uit de uitwerking van het middel door verzoekers, blijkt dat de overwegingen heel concreet zijn toegepast op verzoeker (zie vierde alinea van de aangevochten beslissing, overwegingen met betrekking tot verzoekers contacten met politie, gebruik paspoort, ...).

Nu verzoekers zelf bevestigen dat het alleen problemen met privé-personen betreft dient nader te worden gekeken naar de kwestie van de bescherming.

Daarover argumenteren verzoekers dat:
- het de taak van de politie is de orde te handhaven
- dat deze, agressie en afpersing jegens eerste verzoeker oogluikend toelaat
- dat dit toelaten gebeurde omwille van het behoren tot een bepaalde geloofsgemeenschap

Verweerder stelt dat geenszins vaststaat dat deze bescherming niet bestaat dat en dat in het geval van verzoekers zij zelf verklaart hebben dat:
- de autoriteiten verzoeker niet meer hebben lastiggevallen toen bleek dat deze niet beantwoordde aan de beschrijving door een getuige, wat niet strookt met de bewering dat de politie geneigd is medewerking te verlenen aan de pesterijen door Shiv Sena leden
- dat de politie verzoeker klacht hebben aanvaard
- dat de politie door hen aangeduide belagers niet vervolgde omdat er nog geen bewijzen waren

Voorts beweren verzoekers dat 'precies de relevante feiten ongemoeid worden gelaten', doch laten zij na te zeggen op welke manier en wat deze relevante feiten dan wel zijn.

Het ernstig middel is niet ernstig.";

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij verwijst naar de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij er in haar memorie van wederantwoord het volgende aan toevoegt:

"Dat ter weerlegging van de argumentatie namens de commissaris-generaal van de vluchtelingen en staatlozen, dient te worden gezegd dat: 'het niet meer lastigvallen van de heer XXX door de autoriteiten' er juist in bestaat medewerking te verlenen, zij het op een passieve manier, aan de pesterijen van de Shiv Sena leden: juist door hun stilzitten en niet optreden tav.

de afpersers, kiezen de autoriteiten de zijde van deze afpersende Shiv Sena leden. Zij bieden geen bescherming aan het gezin XXX. De politie heeft inderdaad de klacht van de heer en mevrouw XXX aanvaard, doch zij laten het na om hieraan gevolg te geven. Met een loutere aanvaarding doch geen verder onderzoek naar de inhoud van de klacht, heeft men niets. Politie heeft niets ondernomen om de zaak ten gronde uit te spitten, waardoor de Shiv Sena leden geheel vrij spel kregen en opnieuw zullen krijgen van zohaast de heer en mevrouw XXX opnieuw in Indië zullen zijn.";

3.1.5. Overwegende dat de commissaris-generaal besluit tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij omdat uit het relaas van de verzoekende partij niet kan worden afgeleid dat zij persoonlijk werd geviseerd door de Indische autoriteiten nu zij nooit beschuldigd of gearresteerd is, haar geen rechtszaak boven het hoofd hangt en zij het land met haar eigen paspoort heeft kunnen verlaten, omdat de aangevoerde problemen van louter lokale en gemeenrechtelijke aard zijn en de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet naar een ander gedeelte van Indië kon gaan om aan die problemen te ontsnappen en omdat zij niet aannemelijk maakt waarom zij geen beroep op de overheid kon doen om zich tegen de leden van Shiv Sena te beschermen, temeer daar de verzoekende partij toegeeft dat de politie haar belagers niet vervolgd heeft omdat er tegen hen nog geen concrete bewijzen waren;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal in aanmerking genomen motieven steunt vinden in het verslag van het verhoor van de verzoekende partij op het commissariaat-generaal; dat de politie de klacht van de verzoekende partij wel heeft aanvaard doch blijkens de eigen verklaring van de verzoekende partij haar belagers niet heeft vervolgd bij gebrek aan concrete bewijzen; dat de verzoekende partij het motief betreffende de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief evenmin weerlegt; dat de verzoekende partij voor het overige enkel haar standpunt bevestigt dat de door haar aangehaalde feiten "onrechtstreekse vervolging" zouden inhouden; dat de verzoekende partij aldus niet aannemelijk maakt dat de beslissing van de commissaris-generaal op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal is gegeven, is genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Machtsoverschrijding of niet naleving van substantiële vormen of vormen op straffe van nietigheid voorgeschreven doordat verzoeker geen eerlijke rechtsbedeling heeft gekregen daar de regels van de bewijslast zijn geschonden.

De vreemdeling heeft recht op een behoorlijke rechtsbescherming, hetgeen volgt uit art. 62 van de vreemdelingenwet, die voor alle administratieve beslissingen een motiveringsplicht oplegt.

Bovendien voorziet art. 6 van het Europees verdrag voor de rechten van de men eveneens een behoorlijke rechtsbedeling. Dit hout in dat verzoeker alle rechten en middelen ter beschikking diende te krijgen om zijn toestand van politiek vluchteling op probate wijze te kunnen bewijzen.

Dat uiteraard algemeen bekend is dat de gevallen waarin de asielzoeker in staat is om zijn of haar verklaringen te staven door middel van tastbare bewijzen, eerder uitzondering is dan de regel.

Aangezien anderzijds uit het geheel van het dossier overvloedig blijkt dat al de verklaringen van verzoeker zoals afgelegd voor de diverse instanties, samenhangend zijn en eensluidend.

Dat deze feiten eveneens worden bevestigd door zijn echtgenote die samen met hem in België is toegekomen en eveneens een asielaanvraag heeft ingediend.

Dat het precies eigen is aan de situatie waarin verzoeker is verzeild geraakt, dat hij geen bewijzen kan bijbrengen van het niet willen opstellen door de plaatselijke overheden van een klacht, van het niet wensen te vervolgen van zijn belagers, afpersers en geweldplegers. Omdat de autoriteiten precies geen klacht wensen te noteren, of vervolging, of onderzoek wensen in te stellen lastens zijn belagers, geniet hij geen bescherming en is zijn leven en vrijheid in gevaar. Dit is precies de reden waarom verzoeker naar België is gekomen.

Dat uiteraard van dit niet-optreden en bewuste laksheid geen bewijs kan worden bijgebracht. Een negatief bewijs kan nooit worden geleverd.

Dat door dit niet optreden, omwille van politieke overtuiging, er bij verzoeker wel een gegronde vrees bestaat voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien de verklaringen van verzoeker geloofwaardig zijn, coherent en plausibel.

Dat de verklaringen van verzoeker niet tegenstrijdig zijn.

Dat aan verzoeker dan ook het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Dat trouwens, zoals hoger reeds aangehaald, verzoeker, nadat zijn eerste asielprocedure in België negatief werd beantwoord, in 1995 teruggekeerd is naar zijn land en getracht heeft zijn leven te hervatten. Verzoeker had ondertussen een import en exportbedrijf 'Afshin International' opgericht hetgeen bloeiend was. Er was dus geen enkele reden voor verzoeker om opnieuw naar België terug te keren en zijn handelszaak achter te laten.

Dat hieruit eens te meer blijkt dat het verhaal van verzoeker geloofwaardig is en de commissaris-generaal geen enkele tegenstrijdigheid kan aanhalen.

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling.

Dat verzoeker in zijn land van herkomst geen enkele bescherming geniet.

Dat de fysische integriteit en de vrijheid van verzoeker ernstig wordt bedreigd zonder dat de overheid optreedt tegen deze belagers, dewelke tot dezelfde politieke strekking horen, en terwijl verzoeker tot de minderheid behoort omwille van zijn geloofsbelijdenis.";

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

"Tweede middel: Schending van de rechten van verdediging en schending van de regels van de bewijslast.

In een eerste onderdeel verwijzen verzoekers naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en zou het recht op 'een behoorlijk rechtsbescherming' afgeleid kunnen worden uit de motiveringsplicht.

Verweerder antwoordt hierop dat dit artikel niet de intentie heeft om de gemeenrechtelijke rechten van verdediging op de procedure in vreemdelingen zaken van toepassing te maken en dat in de verplichting tot motivering van beslissingen slechts op een onrechtstreekse manier rechten met betrekking tot het procedureverloop kunnen worden gelezen. Bovendien is in het antwoord op het eerste middel reeds afdoende aangetoond dat deze motiveringsplicht werd geëerbiedigd.

In de uitwerking van een tweede onderdeel passen verzoekers artikel 6 EVRM toe. Verweerder antwoordt hierop dat dit artikel enkel van toepassing is in burger- en strafrechterlijke zaken. Dat zowel door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (ECHR, 4 juli 1991, Hopic & Hopic Destanova tg. Nederalnd) als door de Raad (R.v.St. nr. 92.573 van 24 januari 2001 en R.v.St. nr. 96.915 van 22 juni 2001) zelf reeds is bevestigd dat de waarborgen van artikel 6 EVRM niet van toepassing op de procedure in kwestie daar asiel recht een politiek recht is.

Wat het tweede onderdeel over de bewijslast betreft is verweerder niet duidelijk wat verzoekers hiermee trachten aan te tonen. Verzoekers betogen dat hun verklaringen eensluidend, samenhangend, en wederzijds bevestigd. Verweerder stelt vast dat dit in de bestreden beslissing niet werd tegengesproken.

Vervolgens stellen verzoekers dat van hun niet mag worden verwacht dat zij het nalaten van de autoriteiten bewijzen. Verweerder antwoordt eens te meer dat ook dit neit in de bestreden beslissing werd overwogen doch slechts werd vastgesteld dat, het feit dat de ingediende klachten niet onmiddellijk tot resultaten leiden, het gevolg is van omstandigheden die vreemd zijn aan de conventie.

Het tweede middel is niet ernstig.";

3.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord verwijst naar de memorie van antwoord van de eerst verwerende partij;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

3.2.5. Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 mei 1993, die artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft gewijzigd, blijkt dat de asielaanvrager zijn aanvraag moet kunnen staven met een coherent en geloofwaardig verhaal, dus dat hij in zijn land van herkomst verdrukt wordt en bloot staat aan vervolging of foltering (Parl. St., Kamer, 1992-93, nr. 903/5,8); dat de asielaanvrager derhalve altijd moet aantonen dat hij vervolgd wordt; dat dit geen omkering van de bewijslast betekent, maar een afwijzing als de aanvrager geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen zijn voor vervolging (Parl. St.,Senaat, 1992-93, nr. 555-2, 83); dat in casu de commissaris-generaal vaststelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij ooit door de Indische autoriteiten zou zijn geviseerd met het oog op een persoonlijke vervolging in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Overwegende dat voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel;

Overwegende dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden enkel van toepassing is op jurisdictionele procedures doch geenszins op administratieve beroepsprocedures zoals een dringend beroep in het kader van de behandeling van een asielaanvraag; dat het tweede middel in die mate onontvankelijk is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**